

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa T. w P. na rzecz M. P. i Ł. B.

przeciwko H. Sp. z o.o. w S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2015 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy

z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt VI Pa 97/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie z powództwa „T.” z siedzibą w P., działającego na rzecz M. P. i Ł. B. przeciwko H. Sp. z o.o. z siedzibą w S. o zapłatę, oddalił apelację strony powodowej i orzekł o kosztach postępowania.

„T.”, działając na rzecz M. P., zaskarżyło powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, która w ocenie skarżącego wynika z rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy szeregu powszechnie obowiązujących

norm prawnych, a także błędnej oceny treści łączącego strony stosunku pracy, tak w kontekście brzmienia umowy o pracę, jak i treści regulaminu wynagradzania obowiązującego w okresie zatrudnienia pracownika. Zdaniem skarżącego Sądy obu instancji błędnie przyjęły, że wypłacana pracownikowi z tytułu podróży służbowych kwota 42 euro przeznaczona była na pokrycie wszelkich świadczeń należnych pracownikowi z tytułu zagranicznej podróży służbowej, w tym w szczególności diety oraz ryczałt za nocleg.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub

procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

Zgodnie z ustalonym w sprawie stanem faktycznym strony uzgodniły, że kwota 42 euro obejmuje nie tylko wyżywienie podczas podróży służbowej, ale również ryczałt za noclegi. Ustalenie woli (celu, zamiaru) stron umowy jest ustaleniem faktycznym, którym Sąd Najwyższy jest związany zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., a zatem nie podlega kontroli kasacyjnej (wyrok Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2011 r., I UK 281/10, LEX nr 786372; z 23 stycznia 2012 r., II UK 93/11, LEX nr 1163333; z dnia 22 czerwca 2015 r., I UK 367/14, LEX nr 1771586). W sytuacji, gdy nie zostają podważone ustalenia, na podstawie których stwierdzono określoną wolę stron, nie można więc uznać za wystarczające podniesienie zarzutu naruszenia art. 65 § 2 k.c. i twierdzenie, że wola stron była inna niż ustalono. Także do dalszych sformułowanych we wniosku niniejszej skargi zarzutów odnosił się już w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie za zasadne przyjmuje stanowisko Sądu Najwyższego, rozpoznającego sprawy pomiędzy tymi samymi stronami, wytoczone na rzecz innych pracowników pozwanej spółki, wyrażone w wyroku z 13 sierpnia 2015 r., II PK 241/14 (niepubl.), wyroku z 15 września 2015 r., II PK 248/14 (niepubl.) oraz wyroku z 7 października 2015 r., II PK 252/14, (niepubl.). Do analogicznych podstaw przesądu odniósł się Sąd Najwyższy obszernie również w postanowieniu z 14 kwietnia 2015 r., II PK 215/14 (niepubl.).

W związku z powyższym skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach

postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).